

וַיִּשְׁתַּחֲוּוּ לָהּ בְּנֵי אִמָּה אֲבִירָה אֲדָרָה וּמִכְרֵכִיָּה בְרוּךְ: וְאֵל שְׂרִי
 יִבְרָךְ אֹתָהּ וַיְפָרֶךְ וַיְרַבֶּךְ וְהָיִיתָ לְקַהֲל עַמִּים: וַיִּתֵּן לָהּ אֶת
 בְּרִכַּת אֲבִרָהָם לָהּ וּלְזֶרְעָהּ אֹתָהּ לְרִשְׁתָּהּ אֶרֶץ מִנְיָה
 אֲשֶׁר־נָתַן אֱלֹהִים לְאַבְרָהָם: מֵאֵל אָבִיךָ וַיַּעֲזֹרְךָ וְאֵת שְׂרִי
 וַיְבָרֶכְךָ בְּרִכַּת שָׁמַיִם מֵעַל בְּרִכַּת הַחַוִּים רַבָּצַת תַּחַת בְּרִכַּת
 שָׁרִים וְרַחֵם: בְּרִכַּת אָבִיךָ נִבְרָו עַל־בְּרִכַּת הַזֵּרִי עַד־תֵּאֲוֹר
 גְּבַעַת עוֹלָם הַתֵּימָן לְרֹאשׁ יוֹסֵף וּלְקֶדֶד גְּזִיר אֲחִיו: וְאַהֲבָהּ
 וּבִרְכָּהּ וְהִרְבָּהּ וּבְרָךְ פְּרִי־בִטְנָהּ וּפְרִי־אֲדָמָתָהּ הַגִּנָּה וְהַיִּרְשָׁה
 וַיַּצְהֶרְךָ שְׁנֵי־אֶלְפִיךָ וַעֲשֵׂתָרָה צֶאֱנָה עַל הָאֲדָמָה אֲשֶׁר־נִשְׁבַּע
 לְאַבְרָהָם לֵאמֹר לָהּ: בְּרוּךְ הַתִּיהָ מִכָּל־הָעַמִּים לְאִיְהוּדָה בָּהּ
 עָקֹר וַעֲקָרָהּ וּבְהֶמְתָּהּ: וְהַסִּיר יְיָ מִפֶּהּ כָּל־חֲלִי וּכְלִמְדוֹ
 מִצָּרִים הַרְעִים אֲשֶׁר יִדְעָה לֹא יִשְׁיָמָם בָּהּ וְנִתְּנָם בְּכָל־שָׁנָאִי:

בפולין טופסים נס את זה. חיו אשכנזי וירר המלאך ניכס גענוג.

הַמְּלָאךְ תִּגְאֹל אֹתִי מִכָּל־דַּע יִבְרָךְ אֶת־הַנְּעָרִים וַיִּקְרָא בָהֶם שְׁמֵי וְשֵׁם
 אֲבֹתֵי אֲבִרָהָם וַיַּחֲזֹק וַיְדַגּוּ לָרֹב בְּקֶרֶב הָאָרֶץ: יְיָ אֱלֹהֵיכֶם הִרְבָּה אֶתְכֶם
 וְהִנֵּכֶם הַיּוֹם בְּכוֹכְבֵי הַשָּׁמַיִם לָרֹב: יְיָ אֱלֹהֵי אֲבוֹתֵכֶם יִסֶּף עֲלֵיכֶם בָּכֶם
 אֵלֶיךָ פְּעָמִים וַיְבָרֶךְ אֶתְכֶם בְּאֲשֶׁר דִּבֶּר לָכֶם:

בְּרוּךְ אַתָּה בָּעִיר וּבְרוּךְ אַתָּה בַּשָּׂדֶה: בְּרוּךְ אַתָּה בְּבֹאֶיךָ
 וּבְרוּךְ אַתָּה בְּצֵאתְךָ: בְּרוּךְ טַגְאָה וּמִשְׁאֲרֵתָהּ: בְּרוּךְ פְּרִי
 בִּטְנָהּ וּפְרִי אֲדָמָתָהּ וּפְרִי בְהֶמְתָּהּ שְׁנֵי אֶלְפִיךָ וַעֲשֵׂתָרָה

בזאת האלה ומעלה ועד עולם, ובפרט נבואת חומרים אחרים חיו כאלהים ופטום הקטרת, ומלאה הטעם לפי
 מה דאמר ביומא (דף כ"ו) טעולם לא שנה אדם מה פניו שטענת, ונאלמה פנים שפניו לטען כחפצו
 ונללית עכ"ל וכן כתב הכל בו בפ"ט ע"א. ואופן סדר הפסוקים של יתכן לך כך הוא, לראשונה יתכן פסוקי
 נכבה וחס"ב פסוקים של גאולה וחס"ב של יצועה ושל דעת ה' ושל פדיון ושל הפוך נרה ושל שלום
 ויחן לך, נראית כ"ל, כ"ח, וכ"ט, ואל שרי, שם כ"ח, ג' ח' סאל אבד, שם פ"ט, כ"ה, וכו'. ואחרי
 דברים ו', י"ג, י"ד, ט"ו, המלאך, נראית ע"ח, ט"ו, וית לדעת כי ככ"ו ופי' לא יתכן הכול בין המלאך
 ואחר הפסוקים אלא נסוד הכל זה על זה עד חת עטו כשלוס וכן גם פניה נמי פולין לומר חת כל
 הפסוקים האלה בלי פירוש, אך בני אשכנז מהם חלקים חלקים כדי לקצר ואלא להסיר על הקבל.
 והנה לפי סדר העקרה היה לו לעמוד פסוק המלאך קודם פסוקי וחס"ב וכו' חל נסמכו פסוקי וחס"ב
 יכו' לפסוקי נכבה יתכן ויעקב נעבור שהם פעמיים טענין נכבה הארץ ודכו' הורע, ה' אלדכם, דברים
 ח', י"א, ועינים דומה לענין פסוק המלאך וע"ב נסמכו לו, כי כחטור שם וידעו לרע חטור כחן וסמכ
 חתכם לרע ובחטור שם יתכן חת הנערים חטור כחן ויתכן חתכם. ברוך אתה, עונה חל סוף פסוק הקודם
 כאשר דבר לכם וענאך עונה מה היא הנכבה אשר דבר, ברוך חתה וכו', דברים כ"ח, ג' ו' כ' ר'.
 ונהפכו הפסוקים מסדרם נתורה, כדי להסמך ענין לענין שאחר שאלו נכד חתה נכד חתה חתה
 נכחן, כלומר כחן לעיר וכלחן לזה, וחח"ב חמר נכד חתה נכד חתה נכד חתה, וחח"ב חמר
 פרי נכחן, ועל דרך מה שחמך יכנה חמר נח ויעד כחן וחח"ב ישל חח (טעם פ"ד) כי חן כאשר